

Morske deklice.

»Ojema sveta noč zemljo
 »In kočico prijazno ž njo;
 »Nocoj tuleče piš divja
 »Ob kočico to kraj morja;
 »Pred njo sin z materjo stoji,
 »Na morje kaže, govori:
 »»Li vidiš tam na morju kres?
 »»Glej, to je morskih deklic ples;
 »»Čuj, na uho mi veje spev,
 »»To čarni spev je morskih dev.
 »»O, pusti me, da tja veslam,
 »»Zlata, srebra ti pripeljam! —
 »»Tam luna iz-za morja gre,
 »»Od nje valovi se svitlê;
 »»In to odmevanje glasov,
 »»To le tulenje je vetrov;
 »»To naj ne moti, sin te moj,
 »»Praznujva svet večer nocoj! —
 »Došla je, mati, ura nâd,
 »Če hočeš, proč bo beda, glad:
 »Kraljico vjamem si deklet,
 »Zaklad od nje dobim neštê;
 »Da bi ničesar se ne bal,
 »Pokojni oče je dejal,
 »Naj s tremi popki leskovko
 »Pri delu tem imam sebó. —
 »»Oj čuj, zvon milo se glasi:
 »»K polnočni maši se mudi.
 »»Poglej, oblaki se drvé,
 »»Viharno je nocoj morjé.
 »»Oj sinko, če te val požrê,
 »»Od bóli mi sréc umrê,
 »»Zatorej slušaj, ljubi moj,
 »»Pa idi k maši mi nocoj! —

»Saj bodo jutri maše tri,
 »Vse lahko se nadomesti;
 »K pomorskim devam pa — ne znam,
 »Če lahko še potem veslam.
 »Glej, predno vibra pridivjá
 »In vzmaja silni val morjá,
 »Na bregu že bogat bom stal
 »In vibri se na glas smejal. —
 Zvon kliče verne v božji hram,
 Nekdo vesla po morju sam,
 Vesla, da mu drsi čolnič
 Kot v sinjem zraku lahek ptič;
 Ne zre nazaj, ne zre na stran,
 Zre tja, od koder spev ubran
 Milejše vedno se glasi,
 Čim urneje čolnič hiti.
 Pozabil sin je na zlató,
 Oj, petje mami ga samó;
 Zato pa urneje vesla,
 Da komaj dihati mu dá.
 Že vidi ples deviških trum,
 Pa vzdrami ga valovja šum;
 Na hip utihne bujni spev,
 V valovih zbor izgine dev:
 Mladenič kliče na pomoč,
 A klic izginja v temno noč,
 In z divjo silo val morjá
 Nad lahki čolnič pridivjá. — —
 Utihnil nočni je vihar,
 Jutranje zore svêti žar;
 Spet v cerkev vabi zvon glasan
 K trem mašam na božični dan.
 In k svetim mašam vse hiti,
 Le vdova kraj morja ječi —;
 Sinoči je vihar divjal
 In sina v dnu morja končal.

A. H.

Moj prijatelj Henrik.

(Konec.)

Epilog Vaziljeva temu prijateljevemu zapisniku.

Tako je pisal moj prijatelj, odhajajoč
 na vseučilišče. Čitatelju teh vrstic se
 bode gotovo zdelo, da je moj prijatelj
 to le v naglici, v ognju razburjene svoje
 bujne domišljije zapisal, in torej bi ne

smeli vsake besede tako strogo vzeti,
 kakor se glasi. Tudi se bode komu čudno
 zdelo, da, neverjetno, kako more vendar
 mladenič, ki z ljubeznijo in nežnostjo
 obnavlja spomin svoje drage matere,
 skoro v istem trenutku iz sebe metati
 — rekel bi — neverne kletvine.

In vendar . . .